

Armo

riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta nykyajan ihmiselle

14 vsk

Nro 1/Syksy/2018

ARMO RIITTÄÄ

Julkaisija:

Evangeliumin opintoyhdistys ry
PL 17, 05831 Hyvinkää
www.evangeliumikoulu.fi

Päätoimittaja: Per-Olof Malk

Taitto: Juhani Aitomaa

Kustantaja:

Kustannus Näkökulmajulkaisut
Viskurintie 7, 37500 Lempäälä

ISSN 1797-2477 (Painettu)

ISSN 1797-2493 (Verkkolehti)

Lehden tilaukset: Näkökulmajulkaisut,
Viskurintie 7, 37500 Lempäälä
Sähköposti: tilaus@nakokulma.info

Tässä numerossa:

Per-Olof Malk

Kuka enää haluaa herätystä?

Olavi Peltola

Rosvon pelastusjärjestys

Luukkaan jouluevangeliumista
jakeet 1-14 (Biblia 1776)

Markus Malk

Olennaista on se, mitä Jumala tekee

Per-Olof Malk

”Tulkaa tänne, te Isäni siunaamat”

Kjeld Skov Jensen

Rohkaisun ja kehotuksen sana
meille Tanskasta

Marja-Liisa Mrcela

Eläkeläisenäkin lähetystyöntekijä
kantaa huolta sieluista

Per-Olof Malk

Sinä tiedät, oi Jumala, minä
olen sinun

Armo Riittää -lehti

Lehden numerot ilmestyvät vuoden 2018 syksyn ja 2019 kevään aikana, eli vuoden aikana kaksi numeroa. Lehti ilmestyy sekä paperiversiona että digitaalisessa (sähköisessä) muodossa ISSUU -sivustolla. Julkaisun tiedot: koko A5 – 20 sivua – sisus musta/valko – värillinen kans.

Tilaushinnat ja ohjeet Armo Riittää -lehdelle (paperiversio):

Tilaukset tulee ilmoittaa sähköpostilla:

tilaus@nakokulma.info

Ilmoita: nimi – osoite – puh.nro - sähköpostiosoite.

2 numeroa (1 vuosi) 6,50 e (sis. alv.). Lehti maksetaan ilman erikseen lähetettävää laskua tilille:

FI53 5228 0320 0999 35 (koskee vain paperiversiota).

Saaja: Kustannus Näkökulmajulkaisut / J Aitomaa tmi.

Kirjoita viestiasaan maininta: **AR -lehti**.

Digitaalilehti netissä: 2,75 e/nro (sis. alv.). Nettlehden pääsee lataamaan ja maksamaan www.nakokulma.info, www.kristitynfoorumi.fi ja www.evangeliumikoulu.fi sivustoilla olevista linkeistä lehden ilmestyttyä.

Näkökulma -lehti

- 3 Syksyn 2018 ja kevään 2019 aikana ilmestyy 6 numeroa. Lehti toimii osaltaan EVOP -verkoston yhteydenpitäjänä ja tiedottaa myös EVOP:in tilaisuuksista ym. asioista
- 6 monipuolisen hengellisen annin lisäksi. Lehti ilmestyy paperiversiona ja digitaalisena.

Tilaushinnat ja ohjeet Näkökulma -lehdelle (paperiversio):

Tilaukset tulee ilmoittaa sähköpostilla:

tilaus@nakokulma.info

- 8 Ilmoita: nimi – osoite – puh.nro - sähköpostiosoite.

6 numeroa (1 vuosi) 26,50 e (sis. alv.). Lehti maksetaan ilman erikseen lähetettävää laskua tilille:

- 9 **FI53 5228 0320 0999 35** (koskee vain paperiversiota).

Saaja: Kustannus Näkökulmajulkaisut / J Aitomaa tmi.

Kirjoita viestiasaan maininta: **NK -lehti**.

- 13 **Digitaalilehti** netissä: 3,50 e/nro (sis. alv.). Nettlehden pääsee lataamaan ja maksamaan www.nakokulma.info, www.kristitynfoorumi.fi ja www.evangeliumikoulu.fi sivustoilla olevista linkeistä lehden ilmestyttyä.

- 14 **HUOM!** Jos haluat tilata molemmat julkaisut paperiversiona yhteishinta on 30,50 e. Kirjoita tällöin maksun viestiasaan: **AR ja NK lehdet**.

- 15 **MUISTA** ilmoittaa tilaajatiedot (nimi ja postiosoite) joko kirjoittamalla ne tilauksen viestiasaan tai lähettämällä ne meille sähköpostilla **tilaus@nakokulma.info**

Kuka enää haluaa herätystä?

Per-Olof Malk

”Lain alla oleminen” ja totuuden näkeminen ovat kaksi eri asiaa

Herätyksissä Pyhän Hengen valaisemat kristityt (ajasta ja paikasta riippumatta) kärsivät sellaisesta sielun sairaudesta, jonka oireena on oman syyllisyyden syvyyden ymmärtäminen ja sen voimakas kokeminen. Mukana on sekä tieto että tunne.

Historioitsija Perry Miller kuvaa 1600-luvulla Amerikkaan rantautunutta puritaanien herätysliikettä mm. näin: ”Niin kauan kuin herätys oli elävää, sen syvin olemus ei ollut opeissa vaan kristillisen opin kuvaamassa elämän todellisuudessa. Herätys syntyi keskellä ihmisten kokemaa ahdistusta; se syntyi niin syvästä ahdistuksesta, ettei kukaan voinut sitä ahdinko täysin kuvata.” Miller on kahdella lauseella ilmaissut puritaanien mutta myös yleisemmin ja laajemmin herätyksille ominaisen kasvualustan. Jos tullaan Amerikasta Suomeen, esimerkiksi maamme herännäisyyden alkuaikoina ihmisten taju omasta tilastaan ja asemastaan Jumalan edessä oli niin syvällistä, että kerrotaan heidän Pohjanmaalla jopa heittäytyneen joskus maahan kuultuaan kirkonkellojen soiton.

Meillä on lukuisia esimerkkejä tällaisesta niin kirkkohistoriassa kuin myös Raamatussa. Tällaisessa yhteydessä nousee usein mieleeni Jesaja, joka palveli profeettana kuningas Ussian aikana. Häntä kuunneltiin niin kuin profeettaa kuunnellaan, vakavasti tai pilkallisesti. Jumala antoi hänelle sanottavaa. Sitten tuli erilainen päivä. Jumala profetoi hänelle, osoitti siis totuuden hänelle, sillä sitä profetoiminen on; totuuden näyttämistä. Kirjansa 6. luvussa hän kertoo, että kuninkaan kuolinvuonna hän sai näyn siitä, minkälainen Jumala on. Nähtyään Herran hän kertoo sanoneensa: ”Voi minua, minä hukun!” Hän ajatteli kaiken lopun tulleen.

Joskus kuulee sanottavan, että Jumalan tuntevan ihmisen ei tarvitse tuntea syyllisyyttä, koska Jumala on rakkaus.

Toisinaan sanotaan niinkin, että kristityn syyllisyydentunto ei ole tarpeellinen; se vain osoittaa tämän ihmisen vielä elävän "lain alla". Jesaja uskoi Jumalaan. Jumala oli kutsunut hänet palvelijakseen. Hän oli Jumalan sanan opettaja. Kuningas Ussian kuolinvuonna hänen kuitenkin kävi niin kuin Jobin, joka kirjansa viimeisessä luvussa, kaiken Jumalan työn jälkeen, lopulta oli valmis totuuteen. Hän muistuttaa Jumalan kysyneen häneltä: "Sinä kysyt: 'Kuka on tämä, joka näin peittää minun tarkoitukseni mielettömällä puheillaan?'" Sitten hän vastaa Jumalalle samassa hengessä kuin Jesaja: "Minä se olen." Minä olen syyllinen. Minä olen peittänyt sinun tahtosi, Jumala, minun puheeni on ollut mieletöntä.

Job sanoo vielä: "Olen puhunut mitään ymmärtämättä asioista, joita en käsittä – ne ovat minulle liian ihmeellisiä." Olen puhunut sinusta, Jumala, ja itsestäni, mutta en ole tuntenut itseäni oikein enkä sinua, vaikka olen sinusta muille opettanut. "Vain korvakuulolta sinut tunsin... sen tähden minä häpeän puheitani ja kadun niitä tomussa ja tuhkassa". Ei Job ollut lain alla, vaan hän oli nähnyt Jumalan, niin kuin hän sanoo. Joka näkee Jumalan, näkee myös itsensä. Se ei ole lain alle joutumista, se on totuuteen pääsemistä.

Kun Jesaja näki Jumalan, hän sanoi: "Voi minua, minä hukun! Minulla on saastaiset huulet..." Molempien Jumalaan uskovien miesten ajatukset menivät heidän omiin puheisiinsa,

Jobilla ehkä siihen, miten hän oli puolustanut itseään Jumalan ja ihmisten edessä "ymmärtämättä asioita", ja Jesaja ehkä ajatteli sitä, mitä hän Jumalan sanana oli julistanut ihmisille – ilmeisesti ymmärtämättä mitä hän toisille Jumalan sanana opetti.

Kun ihmisten käy kuin Jesajan ja Jobin ja tuhansien muiden Raamatun ja kirkkohistorian ihmisten on käynyt, niin heidän siihenastisesta uskostaan Jumalaan ja itseensä ei ole heille sitä perustusta, jota he avuttomuudessaan tarvitsevat. Totuuden valjetessa ihmiset tunnistavat itsensä Jeremian kirjoittamista sanoista: "Petollinen on sydän ylitse kaiken ja pahanilkinen" (Jer. 17:9). Ihmisen olemuksen, kykyjen ja sanojen "päälle" ei voi rakentaa mitään turvallista.

Ihmiset ymmärtävät ja kokevat, miten täysin epäonnistuneita he ovat, miten avuttoman heikkoja he ovat, miten riittämättömiä he ovat, kuinka syvällä heissä on se viha, mikä heissä on Jumalaa kohtaan ja kuinka todellinen on se kapina, johon he osallistuvat Jumalaa vastaan. Tässä herkästi Jumalaa ymmärtävässä tilassa pelkkä kirkonkellojen soiton kuuleminen lakeuksilla voi saada heidät vaipumaan pyhän Jumalan edessä kuin kuolleet – kokemus, mikä Johanneksella oli Patmos-saarella, kun ylösnoussut Jeesus ilmestyi hänelle. Ei Johanneskaan lain alle joutunut, vaan hän sai armon ymmärtää totuus ja tuntee, mitä se käytännössä merkitsi.

Näiden synnistä sairaiden kuorma saa heidän ruumiinsa särkemään ja taipumaan. Uhmakkuudesta, vastaan-sanomisesta ja muusta sydämen kapinasta ei ole enää mitään hyötyä. Ihmiset voivat uskoa heihin, mutta ei Jumala. He näkevät, kuinka äärettömän syvä heidän ja Jumalan välinen kuilu on. He ovat vakuuttuneita siitä, että tuota kuilua ei ihminen voi itse milloinkaan ylittää.

Heidän ja Jumalan välinen ero on liian suuri. Jos he syntejään vähätellen tai Jumalan rakkautta vääristellen turvautuvat puolitotuksiin ja saamiinsa katteettomiin lohdutuksiin tai ihmisten hyväntahtoisiin kiitoksiin - tai joillakin muilla keinoilla yrittävät tunkeutua kuilun toisella puolelle, se johtaa heidät vain syvempään ahdistukseen ja pimeyteen. Ja jos vaikka ihme siirtäisi heidät äkkiä kuilun toisella puolelle Jumalan vierelle, he tietäisivät, että se merkitsisi heille lopullista kuolemaa, koska kukaan syntinen ihminen ei voi sellaisenaan, "suoraan", katsella Jumalan kasvoja ja jäädä eloon (2. Moos. 33:20). Maa, jolla Jumala seisoo, on pyhää maata. Se polttaa syntisen poroksi.

Kuka siis tietoisesti haluaisi Jumalan Pyhän Hengen valoa elämäänsä ja omaa olemustaan valaisemaan? Kuka haluaisi Jumalan antavan herätyksen, kuka sellaisen haluaisi itselleen saada, kuka haluaisi seurakuntiin sellaisen epätoivon? Jeesuksen opetuksen mukaan Pyhä Henki tullessaan kirjastaa ihmisille heidän syntinsä ja lisäksi Jumalan vanhurskauden, sen

pyhyiden, sekä hänen tuomionsa. Kun joku kokee jotakin tästä, hän ymmärtää, miksi Pietari huusi: "Mene pois minun luotani, Herra, sillä minä olen syntinen ihminen."

Näin tuntee ihminen, jota Pyhä Henki on Jumalan sanalla niin valaissut, että hän ymmärtää oikein, mitä hän on. Tällaisesta itsensä tuntemisesta alkaa herätys ja tässä on herätyksen jatkumisen syy. Jeesuksen luo pitää aina päästä. Jeesuksen luona pitää aina olla. Jeesuksen merkitys ei vuosien kuluessa vähene koska synnin merkitys ei vuosien kuluessa pienene.

Jos tulee sellainen tunne, että Jumalan lain valaisemat totuudet voi siirtää sivuun, se on sielunvihollisen vaikuttama tunne. Jeesus on oikeasti uskon alkaja mutta oikeasti hän myös sen täyttävä. Hän on A ja O, alku ja loppu. Hän vie loppuun aloittamansa työn, sanoo sana. Ilman häntä ei ole mitään toivoa pyhän Jumalan edessä uskon alussa eikä lopussa, ei myöskään viimeisellä tuomiolla, jolloin kaikki selittely, kaikki puolustelu, kaikkeen hyvään vetoaminen päättyy. Ilman Jeesusta ei ole syntynyt eikä synny mitään ja vain sellaiset "oksat", jotka saavat elämänsä hänestä, pysyvät elossa.

Kristus-keskeinen herätys avaa ihmisen silmät näkemään itsensä oikein ja myös Jeesuksen merkityksen oikein. Sellainen on tie, jota on hyvä käydä.

Rosvon pelastusjärjestys

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

Olavi Peltola

”Jeesus, muista minua” (Luuk. 23:43). Vanhat hengelliset isät puhuivat pelastusjärjestyksestä. Tällä sanalla haluttiin kuvata, mitä ihmisessä tapahtuu silloin, kun hän saa sydämeensä uskon Jeesukseen. Pyhä Henki näyttää toimivan määrätyllä tavalla synnyttäessään uskon Jeesukseen. Evankeliumeissa on kerrottu eräs tilanne, joka havainnollisella tavalla tuo esiin uskon syntymisen ihmeen.

Jeesuksen kanssa oli ristiinnaulittu kaksi rosvoa. Ilman täyttivät Jeesusta pilkkaavat huudot ja molemmat rosvot yhtyivät pilkkaan (Matt. 27:44). Pilkkasanojen keskeltä kuuluivat myös Jeesuksen sanat. Silloin tapahtui jotakin ihmeellistä. Jeesuksen olemus ja sanat vaikuttivat toiseen rosvoon. Hänessä syntyi usko Jeesukseen. Se syntyi Jeesuksen kohtaamisessa ja hänen sanojen kuulemisesta. Paavali kirjoittaakin oman uskonsa syntymistä ajatellen, että usko tulee kuulemisesta (Room. 10:17).

Rosvon usko ei syntynyt siitä, että hän näki Jeesuksen tekevän ihmeitä eikä siitä, että Jeesus auttoi ja paransi hänet. Syntyvä usko tuli näkyviin siinä, ettei rosvo voinut enää jatkaa Jeesuksen pilkkaamista. Hän oli alkanut nähdä

oman syntisyytensä ja syyllisyytensä. Hän jopa tunnusti sen avoimesti: ”Mehän olemme ansainneet tuomionne, meitä rangaistaan tekojemme mukaan” (Luuk. 23:41).

Tämä onkin pelastusjärjestyksen ydinasioita. Täällä ajassa syntisyytensä ja syyllisyytensä tunto ei katoa koskaan Jeesuksen oman elämästä. On hyvä kerrata usein vanhaa tunnus-tusta: ”Olen tehnyt syntiä ajatuksin ja sanoin, teoin ja laiminlyönnein. En ole rakastanut sinua koko sydäimestäni enkä lähimmäistäni niin

kuin itseäni. Tiedän, että syntieni tähden olen ansainnut iankaikkisen kadotuksen, jos sinä tuomitset minut pyhyytesi ja vanhurskautesi mukaan.”

Lopunajan eksytyksen eräs tunnusmerkki on siinä, että tämä rosvon pelastuksenjärjestyksen kohta katoaa kristityiksi itseään nimittävien sydämestä. Ei enää tarvitse rukoilla päivittäin: ”Anna meille meidän syntimme anteeksi” (Luuk. 11:4). Ehkä ihmeellisin asia rosvon autuudenjärjestyksessä ovat kuitenkin hänen sanansa Jeesuksen kärsimyksestä: ”Tämä mies ei ole tehnyt mitään pahaa.” Me lisäämme: Jeesus kärsii syyttömänä meidän syyllisten edessä, jotta vapautuisimme syyllisyydestämme.

Nyt tulee esiin rosvon pelastusjärjestyksen ydinasia. Syntisyydestään ja syyllisyydestään huolimatta rosvo uskalsi kääntyä Jeesuksen puoleen. Hän lausui sen ainoan nimen maailmassa, joka pelastaa syntisen hukkumasta (Apt. 4:12). Hän sanoi: ”Jeesus, muista minua.” Siinä ovat jokaisen ihmisen ajallisen elämän tärkeimmät sanat iankaikkisuuden rajalla.

Ihmeellinen on Jeesuksen vastaus. Se on sama kaikkina aikoina kaikkialla maailmassa jokaiselle syntiselle, joka kääntyy hänen puoleensa: ”Totisesti: jo tänään olet minun.” Hän ei työnnä pois ketään, joka hänen puoleensa kääntyy. Kuinka voisimmekaan kääntää selkämme tällaiselle Vapahtajalle!

Muista Jeesus minuakin!

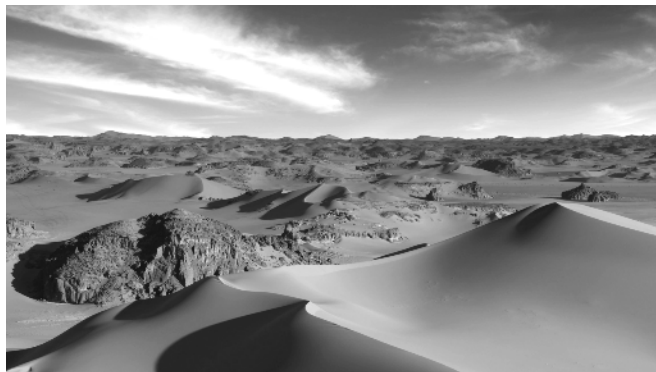
Luukkaan jouluevankeliumista jakeet 1-14 Biblia 1776 mukaan:

1. Mutta niinä päivinä tapahtui, että käsky kävi ulos keisarilta Augustukselta, että kaikki maailma piti verolliseksi laskettaman.
2. Ja tämä veron-laskemus oli ensimmäinen, joka tapahtui silloin, kun Kyrenius oli maaherra Syriassa.
3. Ja kukin meni kaupunkiinsa antamaan itsiänsä arvattaa.
4. Niin myös Joseph Galileasta, Natsaretin kaupungista, meni ylös Juudeaan, Davidin kaupunkiin, joka kutsutaan Betlehem*, (sillä hän oli Davidin huoneesta ja suvusta+)
5. Antamaan itsiänsä arvattaa, Marian, kihlatun emäntänsä kanssa, joka raskas oli.
6. Niin tapahtui heidän siellä ollessansa, että hänen synnyttämisensä päivät tulivat täytetyksi,
7. Ja hän synnytti pojan, esikoisensa*, ja kapaloitsi hänen ja pani seimeen, ettei heillä ollut siaa majassa.
8. Ja paimenet valvoivat siinä paikkakunnassa ja vartioitsivat yöllä laumaansa.
9. Ja katso, Herran enkeli seiso i heidän tykönänsä ja Herran kirkkaus ympäri valaisi heitä, ja he suuresti peljästyivät.
10. Ja enkeli sanoi heille: älkää peljätkö! sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle:
11. Teille on tänäpäivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Davidin kaupungissa.
12. Ja tämä on teille merkiksi: te löydätte lapsen kapaloituna makaavan seimessä.
13. Ja kohta oli enkelin kanssa suuri taivaallisen sotaväen joukko*, jotka kiittivät Jumalaa ja sanoivat:
14. Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa*, ja maassa rauha**, ja ihmisille hyvä tahto+!

Olennaista on se, mitä Jumala tekee

Markus Malk

Aamuhartaus Kristus-juhlassa Laukaassa

Mainitun lain saarnan rinnalla tämä Heprealaiskirjeen jae ilmentää Jumalan hyvyyttä ja ihmisrakkautta meitä kohtaan, hänen ennalta käyvää armoaan. Niin kuin Israelin vaelus erämaassa on kuva meidän elämänvaelluksestamme, samoin kertomus syn-

”Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, alkää paaduttako sydämiänne, niin kuin teitte katkeroituksessa” (Hepr. 3:15).

Ei liene poikkeuksellista tulkita tätä Heprealaiskirjeen jaeita ihmisen vastuusta käsin. Kohtaamme näissä sanoissa varoituksen olla paatumatta, kun Jumalan ääni kuuluu. Israelin erämaavaellus on kuva kristityn elämän mittaisesta vaelluksesta. Jumala on läsnä koko ajan meidän kanssamme, mutta me tahdomme poiketa milloin vasemmalle, milloin oikealle. Kun Jumala ei täytä tahtoamme, me katkeroidumme hänelle. Tässä mielessä Heprealaiskirjeen jae on lain saarnaa meille syntisille: jos jätät kuuntelematta Jumalaa, paadutat sydämesi. Synnin palkka on kuolema, ikuinen ero Jumalasta.

tiinlankeemuksesta kuvaa meidän toimintaamme jokapäiväisessä elämässä. Teemme vastoin Jumalan käskyä. Kun sitten Jumala lähestyy meitä, me pakenemme. Tässä kohtaa kertomuksessa syntiinlankeemuksesta näemme Jumalan ihmisrakkautta. Kun me kuljemme valitsemallamme tiellä yhä etäämmäs hänestä, hän kutsuu: Missä olet? (1. Moos. 3:9) Älä katso ihmisen syntiin, vaan siihen, mitä Jumala tekee.

Tänä aamuna, jos te kuulette hänen äänensä, alkää paaduttako sydämiänne... Kun ihminen lankeaa, Jumala etsii häntä. Olennaista on se, mitä Jumala tekee. Katso häneen. Hän etsii sinua ja minua. Missä olet? Jumala tulee sinun luoksesi. Hän on hyvä ja anteeksiantava. Hän kutsuu sinua tänä aamuna, tulee sinun luoksesi ja antaa kaikki sinun syntisi sinulle anteeksi.

”Tulkaa tänne, te Isäni siunaamat”

Per-Olof Malk

Eräitä ajatuksia tuomiosunnuntain aiheesta

Matteus 25:31-46

Kirkkovuosi päättyi taas tuomiosunnuntaihin. Silloin kirkoissa oli mahdollisuus kuulla opetusta viimeisestä tuomiosta. Vuoden varrella julistajat välttelevät niin kirkon kuin vapaiden suuntien kokouksissa tuomion aihetta siinä määrin, että on pidettävä Jumalan lahjana, että vuoden kullekin pyhäpäivälle on kirkkokäsikirjassa määrätyt saarnatekstit. Näin epäsuositutkin Raamatun aiheet tulevat esille - jos tulevat.

Sanotaanko näin: Papeille ainakin tarjotaan mahdollisuus käsitellä vieroksuttavia Uuden testamentin opetuksia kun saarnatekstit on määrätty. Jotkut saattavat kyllä siitä huolimatta vältellä epäsuositettujen aiheiden nostamista esille. Siitäkin huolimatta, että itse apostoli Paavali vakuuttaa: ”Kaikki meidät asetetaan Jumalan tuomioistuimen eteen... meidän jokaisen (on) tehtävä Jumalalle tili

itsestämme” (Room. 14:10 s).

Käytännössä tuomiopäivän aihe on monille vastemielisyyden lisäksi vaikea. Ei tunnu oikealta kuvata Jeesusta tuomarina, joka syyttää, aiheuttaa pelkoja ja ahdistusta. Näin sanotaan. Protestanteille ei liioin tunnu luontevalta selittää, että pelastus perustuu viimeisellä tuomiolla kunkin tekemisiin: osoitettuun huolenpitoon ja annettuun apuun tai laiminlyönteihin. Näinhän tekstiä monesti selitetään.

Tuomiosunnuntain aiheen synnyttämät pelot johtunevat siitä, että päivän saarnatekstissä usein kiinnitetään huomiota sen jälkiosaan, erityisesti jakeeseen Matt. 25:31, jossa ovat Jeesuksen sanat: ”Menkää pois minun luotani, te kirotut, ikuisen tuleen...” Tätä ei haluttaisi tuomiolla kuulla eikä edes etukäteen varoituksen sanana.

Tuomiopäivän lupaus: Jeesus tulee luoksemme

Kun Jeesus ennen ristiinnaulitsemistaan aloitti opetuksensa viimeisestä tuomiosta, hän sanoi ensimmäiseksi, että hän tulee. Hän tulee kuolemansa ja ylösnousemuksensa jälkeen takaisin. Mietin, miksi tämä ilmoitus ei vaikuta käsityksiimme edessä olevasta ajasta ja viimeisestä päivästä? Olen nimittäin kuullut monen kristityn väsyneenä ja huokaillen kysyvän, miksi Jeesus ei jo tule takaisin. Elämä on niin vaikeaa, niin raskasta, niin levotonta ja eksyttävää, ettei täällä enää jaksaisi olla. Maailmassakin tapahtuu niin paljon pahaa, että moni toivoisi sen jo saavan loppunsa.

Tieto Jeesuksen tulosta takaisin voisi Kristusta odottaville antaa toivon pelon sijasta. Mutta tuo päivä tai siitä puhuminen ei anna toivoa ellei Jeesuksen opetuksesta nosteta selvästi esille hänen paluuseensa liittyviä toivon perusteita. Tuomiopäivänä tulisi siksi aloittaa saarna siitä, mistä Jeesus itse opetuksensa aloitti. Hän sanoi ensiksi, että hän palaisi kirkkautessaan, hän tulisi takaisin ja olisi kaikkien ihmisten keskellä.

On myös hyvä huomata, että Jeesus ei puhu ihmisten tuomitsemisesta vaan heidän erottamisestaan (jae 32). Valtaistuimella istuva Kristus toimii niin kuin Lähi-idän paimenet toimivat työssään 2000 vuotta sitten. Jeesuksen tarkoituksena kai on antaa meidän ymmärtää, kuinka hänen olemuksensa on samanlainen kuin hänen ollessaan maailmassa edellisellä kerralla. Hän on

paimenen kaltainen aina.

Jakeessa 33 Jeesus kertoo, että hän ajanlaskumme alun paimenten lailla asettaa ne ihmiset, joita hän kutsuu lampaiksi, oikealle puolelleen. Lampaiden mukana kulkeneista vuohista hän muodostaa toisen ryhmän vasemmalle puolelleen.

Näin ihmiset pelastuvat

Tämän jälkeen tulee päivän evankeliumi kirkkaasti esille. Jeesus kertoo: ”Kuningas sanoo oikealla puolellaan oleville: ’Tulkaa tänne, te Isäni siunaamat. Te saatte nyt periä valtakunnan, joka on ollut valmiina teitä varten maailman luomisesta asti.’” (Jae 34.) Näin Herra kuvaa sitä, kuinka ihmiset pelastuvat. Heidät kutsutaan Jeesuksen luokse ja heille kerrotaan, että he saavat iankaikkisen elämän. He eivät ponnistellen ole kiivenneet maailmassa jollekin tasolle, joka kelpuuttaa heidät Jeesuksen lähelle. Kutsun syy on Jumalan siunaus. Kutsun syy on Jumalan heille antama lahja. He ovat pesseet vaatteensa, kuten Raamattu sanoo, pesseet ne Karitsan veressä.

Jumalan siunaus ei ole sama asia kuin ihmisen menestyminen maailmassa. Siunaus ei ole sama asia kuin terveenä pysyminen, varallisuuden karttuminen, onnellinen avioliitto ja muun ajallisen hyvän saaminen. Sellainen on ajallista siunausta, jonka vaikutus loppuu elämän rajalla. Jumalan iankaikkinen siunaus saadaan, kun Jumala lähettää Pyhän Henkensä avaamaan Raamatun sanan, niin että

sana avaa ihmisen silmät näkemään oman olemuksen kelvottoman tilan ja olemattoman tai näennäisen, esittämiseen perustuvan suhteensa Jumalaan.

Siunaus on sitä, että ihminen Pyhän Hengen valaisemana näkee Jumalan sanan avulla totuuden itsestään. Raa'an totuuden ilman salaamista tai selittelyä. Siunaus on sitä, että Pyhä Henki kirkasta sanasta totuuden Jumalan olemuksesta ja Kristuksen kuoleman merkityksestä ja ohjaa ihmiset turvautumaan Kristuksen pelastavaan työhön Golgatalla.

Kristuksen oikealla puolella oli siis joukko jumalattomia, jotka olivat hakeneet turvaa Jumalan luota ja jotka hän oli vanhurskauttanut Jeesuksen sijaiskuoleman tähden niin, että hän ei enää lukenut heille syytteitä, vaan hän luki heidät lahjavanhurskaiksi Poikansa kuoleman tähden. Jakeessa 37 Jeesus kutsuu heitä vanhurskaiksi. Heidän saamansa lahja on Jumalan vanhurskaus, joka on täydellinen.

Pelastuneet eivät tiedä teoistaan

Lukija huomannee, ettei Kristus puhunut tässä mitään tekemisestä tai ansioitumisesta ennen kuin hän lausui kutsunsa: "Tulkaa tänne, te Isäni siunaamat." Syy heidän pelastumiseensa on Isän siunaus ja heidän suostumisensa siihen, että Jumala pelastaa.

Tekstin loppuosasta, jota jotkut näyttävät pitävän sen pääosana, sanottakoon tässä sen verran, että kun

Jeesus on tekstin mukaan kutsunut luokseen oikealla puolellaan olevat ihmiset, hän puhuu heille heidän teoistaan. Silloin käy täysin selväksi, että nämä pelastuneet ihmiset (pelastuneita he nyt ovat!) ovat täysin tietämättömiä teoistaan. He eivät esitä mitään vaatimattomien ihmisten teatteria kun he kysyvät Jeesukselta: "Milloin me teimme tuollaista?" Itse asiassa heidän kysymyksensä toistuu kolme kertaa (mikä on vahva vakuutus siitä, että tässä on tosi kysymyksessä). "Milloin?", he kyselevät, "milloin me noin teimme?" Emme kai me mitään tehneet, ei ainakaan mitään sellaista, jonka tähden meille nyt annettaisiin iankaikkinen elämä.

Nämä ihmiset ovat pelastuneet armosta, Jeesuksen tähden, ilman omia tekoja. Jeesukseen he ovat panneet toivonsa ja turvansa. Muuta turvaa he eivät ole hakeneet. Tämä tietämättömyys omista hyvistä teoista on voimakas osoitus siitä, että näiden ihmisten suhteessa Jeesukseen ei heidän tekemisillään ole ollut sijaa. Heille pelastuminen armosta ilman tekoja, niin kuin Paavali monesti painottaa, on ollut heille oleellinen opinkohta. He ovat eläneet uskossa Jumalan Pojan sijaiskuoleman riittävyyteen. Ja armo riittää.

Jeesus ei liioin ota heiltä pois jo lupaamaansa Jumalan valtakunnan perimistä (jae 34) vaikka he paljastavat itsensä tietämättömiksi hyvien tekojen suhteen. Jeesus on nähnyt, että Jumalan pelastussiunauksen vaikuttamina he ovat – omat asiansa kuntoon saatuaan – toivoneet voivansa auttaa joitakin

muita. Mutta siihen ei ole liittynyt hyvänä olemisen tai hyväksi tulemisen näkökulmaa. Heidän oma pelastuksensa on ollut sen varassa, että he ovat ottaneet vastaan Jumalan siunauksen, pelastuksen lahjan.

Nämä ihmiset ovat vastakohta niille ihmisille, joista Jeesus puhui Matt. 7. luvun mukaan kertoessaan viimeisestä tuomiosta: "Monet sanovat minulle sinä päivänä (mitä kaikkea he ovat tehneet): 'Herra, Herra! Sinun nimessäihän me profetoimme, sinun nimessäi me karkotimme pahoja henkiä ja sinun nimessäi teimme monia voimatekoja.'" (Matt. 7:22.)

Nämä ihmiset ovat tietoisia teoistaan, muistavat ne hyvin ja heidän puheestaan käy ilmi, että he ovat uskoneet tuollaisten tekojen antavan heille ikuisen elämän Jeesuksen tullessa. Viimeisenä päivänä he uskonsa mukaisesti vetoavat hyviin tekoihinsa saadakseen niiden perusteella iankaikisen elämän. Jeesus sen sijaan sanoo: "Silloin he saavat minulta vastauksen: 'En tunne teitä. Menkää pois minun luotani, vääryydentekijät!'"

Tekoja korostavat eivät ymmärrä Jeesusta

Matt. 7. luvun kohdassa on kysymys samoista ihmisistä, joista Jeesus tuomiopäivätekstin viimeisessä osassa puhuu. Vasemmalla puolellaan oleville Herra kertoo sanovansa: "Menkää pois minun luotani, te kirotut, ikuisen tuleen..." (Matt. 25:41).

Näiden ihmisten huomio on ollut tekemisissä, kuten Matt. 7:22 osoittaa.

Asia käy ilmi myös päivän tekstistä. Nämä vasemmalla olevat ihmiset kysyvät: "Milloin me näimme sinut emmekä auttaneet?" (jae 44). Milloin kävi niin, ettemme auttaneet? Kerro meille, milloin me emme tehneet, mitä olisi pitänyt tehdä? Mehän nimenomaan olimme niitä aktiivisia kirkoissa ja seurakunnissa, olimme toimivia ihmisiä, jotka kaiken lisäksi halusimme työskennellä sinun nimessäi eikä omissa nimissä.

He muistuttavat, että he ovat tehneet paljon enemmänkin ja paljon näyttävämpiä tekoja kuin mihin Jeesus viittaa. He ovat profetoineet, karkottaneet pahoja henkiä ja tehneet "monia voimatekoja". He siis ovat kokeneet saaneensa toimintaansa Jumalalta. Milloin siis kävi niin, etteivät he palvelleet niin kuin olisi pitänyt?

Kaikki kiertyy heillä tekemisen ympärille. He tiesivät, mitä he olivat tehneet ja nyt he odottavat palkkaa. Mutta Jeesuksen tunteminen ei perustu tekojen tekemisestä vaan uskoon. Siinä oli heidän eronsa. He eivät olleet huolineet Jumalan siunausta, eivät olleet taipuneet, kun sana osoitti heidät syyllisiksi, vaan he olivat esiintyneet selviytyjinä ja vahvoina.

Tällä tavalla Jeesus ohjasi ihmisiä silloin ja nyt etsimään ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan. Meillä on vielä aikaa huomata, miten oleellista on, että Jumala siunaa meitä uskon lahjalla viimeistä päivää varten. Kaikki muu sitten annetaan lahja-vanhurskauden ohessa sen mukaan, kuin Jumala hyväksi näkee.

Rohkaisun ja kehotuksen sana meille Tanskasta

Kjeld Skov Jensen, Tanska

”Kristuksen veressä meillä on lunastus,
rikkomustemme anteeksianto” (Ef. 1:7).

Oletko saanut mahdollisuuden nähdä tämän äärettömän ja merkityksellisen ”lunastus” -sanan syvyyteen?

Ajattele, jos Jumala ei olisi antanut meille tätä kallisarvoista Raamatun sanaa. Ajattele, jos tämän sanan sisältöä ei olisi tarkoitettu meille kurjille syntisille. Sellaisessa tapauksessa meidän olisi iankaikkiseksi ajoiksi jätetty ulos pimeimpään epätoivoon, ulos ahdistuksen toivottomaan iankaikkiseen syvyyteen. Silloin meillä ei olisi mitään toivoa maallisten kärsimystemme pimeydessä, sillä maallisten kärsimystemme pimeys olisi vain alkua sille epätoivolle, mikä meillä lopulta olisi erossa Jumalasta. Silloin olisimme omien syntiemme tuomion alla, Jumala iankaikkisen vihan ja kirouksen alla ilman mitään mahdollisuutta välttää iankaikkinen rangaistus ja kadotus.

Siksi sana lunastus on niin kallisarvoinen, niin arvokas, sana, jota ilman ei voi elää. Armon ilmaantumisen perusta on lunastus Jeesuksen Kristuksen veressä.

Kreikankielinen sana lunastus tarkoittaa ”lunastaa vapaaksi”, nimittäin ihmisen ”ostamista vapaaksi Jumalan vihan tuomiolta”. Tässä on siis kysymys samasta asiasta kuin omien syntien anteeksisaaminen.

Sana lunastus sisältää syntien anteeksiantamuksen, Kristuksen vanhurskauden, oikeuden olla Jumalan lapsi ja perinnön, joka meitä odottaa taivaallisen Isämme luona.

Sana lunastus loistaa kuin siunattu aurinko ja se paistaa läpi kaikkien kuormien, joita meillä maailmassa on, läpi kauheuden ympärillämme ja tuskan maailmassa.

Sana lunastus antaa meille mahdollisuuden odottaa iankaikkista autuutta maailmassa kokemiemme kärsimysten ja tuskien ja pimeyden jälkeen. Vaikka kärsimyksemme ja tuskamme ovatkin kovia, niin loistaa sana lunastus läpi kaiken niin kuin autuas aamurusko. Lunastus on uskomme peruspilari, meidän toivomme ja kärsivällisyytemme perusta.

Sana lunastus on ikuinen lähde jaksamiseen. Jumalalle olkoon ikuinen kiitos ja ylitys tästä elämästä antavasta ja pelastavasta sanasta tai paremminkin tämän sanan merkityksestä, josta Uusi testamentti kertoo.

Jakeessa Room. 8:23 Paavali mainitsee ruumiimme lunastuksen. Ruumiimme on perisyntin, kuoleman ja kärsimyksen vanki. Kristuksen lunas-

tustyön kruunu on siinä, että tällainen ruumiimme lunastetaan iankaikkiseen elämään Jumala luona.

Toivotamme sinulle ja rakkaillesi siunattua syksyä ja toivomme, että sanat ”Kristuksen veressä meillä on lunastus” alkaisivat merkitä sinun sydämessäsi entistä enemmän.

(Suom. POM)

Eläkeläisenäkin lähetystyöntekijä yhä kantaa huolta sieluista

Marja-Liisa Mrcela (Kroatia)

Eräs veli Kristuksessa sanoi minulle jokin aika sitten: ”Ikävä, miten tänään Kroatian kirkon työntekijät huolehtivat vain tämän maallisen mammonan saamisesta itselleen eikä heillä ole mitään hätää ympärillä olevista iäisesti hukkuvista sieluista, jotka eivät tunne henkilökohtaisesti ainoaa Pelastajaansa Jeesusta, eivätkä ymmärrä lukea Raamattua...” Tätä samaa voidaan sanoa myös monista toisen kotimaani kirkon työntekijöistä ja koko Euroopan hengellisistä tilasta!

Onko minulla ja minun kirkollani hätää kanssasisarista ja veljistä, jotka eivät tunne omakohtaisesti Jeesusta ja jotka ovat kadotusta kohti kulke-massa? Siinä on todella itsetutkimisen paikka meille jokaiselle tänään pyhän Jumalan edessä. Näemme, miten suu-

ret ihmismassat liukuvat pois huomaamatta ja salakavalasti raamatullisesta uskosta ja kristittyjen yhteydestä. Olemme uppoutumassa täydelliseen pakanuuteen, opilliseen sekavuuteen, moraaliseen rappioon ja turmeluksen liejuun, josta on vaikea päästä ylös, koska emme tunne Kirjoituksia - Pyhää Raamattua.

Filadelfialaiset eivät saaneet rauhaa, kun heidän ympärillään ovat ihmiset eivät tunteet Jeesusta. Kuinka on sinun ja minun laita on, Jeesukselle rakas ja kallisti ostettu ystävä? Ilm. 3:8: ”Katso, minä olen avannut sinun eteesi oven, eikä kukaan ei voi sitä sulkea; sillä tosin on sinun voimasi vähäinen, mutta sinä olet ottanut vaarin minun sanastasi, etkä ole

minun nimeäni kieltänyt.” Se oli ovi Herran työhön.

Niin, palaako minun sydämeni Hengen tulta ja tuskaa tästä hukkuvasta maailmasta? Jumala tarvitsee meitä rakkaat ystävät, sinua ja minua. Emme voi kääntää maailmanlaivan suuntaa emmekä pysäyttää luopumuksen, turmeluksen etenemistä. Mutta voimme itse pysyä Jeesuksessa Jumalan sanan avulla Hänen käsittämättömästä armostaan, niin ettei rakkautemme kylmenisi ja jotta ihmisiä vielä pelastuisi iäiseen autuuteen.

Jeesus sanoi, että se, ”joka kestää loppuun asti pelastuu”. Kestäminen loppuun asti on Jeesuksen seuraajan kärsivällisyyttä ja uskollisuutta oman elämän taisteluissa ja muiden palvelemissa. Ylösnoussut Jeesus antoi saman kehotuksen kestää ajan vaivoissa loppuun asti Rooman vainoissa Smyrnan seurakunnalle ja sen hän antaa meille tässä ja nyt: ”Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä

annan sinulle elämän kruunun” (Ilm. 2:10).

Herra auttakoon meitä jokaista päivittäin armossaan yhä uudelleen kohtaamaan Jeesus tuoreella tavalla! Hän taisteli Golgatalla meidän iäisten sielujemme takia, löi vihollisen ja sai jalon voiton Jumalan herättäessä Hänet kuolleista. Näin Hän lunasti meidät kalliilla verellään saatanan vallasta ja mursi synnin ja kaikki pimeyden vallat ympäriltämme ristillä ja jeesuksessa on meillä voitto! Siunattua Jeesuksen saapumisen odotusta, adventtiaikaa, sinulle, rakas ystävä.

Kirjoittaja on miehensä kanssa tehnyt elämäntyönsä lähetystyöntekijänä Kroatian luterilaisessa kirkossa. Jäätyään muutama vuosi sitten eläkkeelle, pariskunta jäi asumaan Kroatiaan jaa jatkaa evankeliumin jakamista yksityiseltä pohjalta.

Tuntematon tekijä, öljyvärimaalaus 1800 -luvulta: Paavali saarnaa Ateenassa

Sinä tiedät, oi Jumala, minä olen sinun

Per-Olof Malk

Joillakin meistä on omais- tai ystäväpiirissä ihmisiä, joitten muistikyky on heikentynyt. Asianomaisille muistamista heikentävät sairaudet ovat suuriakin huolia aiheuttavia. Muistamista heikentävät sairaudet aiheuttavat murhetta ja huolia myös terveiden joukossa, joiden lähipiirissä joku elää muistinsa heikkenemisen aiheuttamassa surussa. Moni meistä saattaa tuntea muistiltaan sairaan, monilla saattaa olla ystävä, jonka läheinen sairastaa dementiaa.

Muistan vuosien takaa pitkäaikaisen tutun, joka kokouksen jälkeen tuli kertomaan minulle, että hän sairasti dementiaa. Posket kiilsivät salin valo-

jen loisteessa kyynelten tähden. Minua riipaisi syvästi. En sen jälkeen enää tavannut häntä. Hän ehkä jo tiesi, että tapaavamme viimeisen kerran.

On joskus sanottu, että jo ikääntymisemme tähden alamme ajatella ja käyttäytyä yhä enemmän perimmäisen olemuksemme mukaisesti. Dementia nopeuttaa tätä muutosta. Elämän varrella me keräämme olemuksemme perimmäisen ytimen ”päälle” monenlaisia käyttäytymisen kerroksia ja tapoja, joista ulkopuoliset saattavat uskoa näkevämme meidät. Mutta kuinka usein me annamme vain uloimpien ”kerrostumiemme” näkyä. Kun joku kysyy vointiamme,

vastaamme helposti: "Ihan hyvin minä jaksan", vaikka vointimme voi olla huono.

Kun ihmisten puheisiin ja käytökseen alkaa vaikuttaa ikääntyminen ja toisilla lisäksi vielä muistisairaus, he alkavat luopua "perimmäisen itsensä" ympärille kertyneiden "suojakerrostumien" käyttämisestä. Esiin tulevat ihmisten perimmäiset piirteet; he alkavat ilmaista ajatuksensa ja mielipiteensä perimmäisen olemuksensa mukaisesti. "Roolit" jäävät takalalle.

Luin tänä vuonna iäkkäästä rouvasta, joka oli jo unohtanut entisten ystäviensä ja naapuriensa olemassaolon ja joka siksi eli riipaisevan yksinäisyyden vallassa – siinä määrin kuin yksinäisyyden ajatus toisinaan valtasi hänen mielensä. Kun häntä käytiin katsomassa, hän saattoi kertoa, ettei kukaan ollut käynyt hänen luonaan moneen viikkoon. Silti vierailijoita oli saattanut käytä häntä tervehtimässä aikaisemmin samana päivänä ja lähes joka päivä kuluneiden kuukausien aikana.

Mutta tämä surullinen tilanne ei kertonut kaikkea rouvan olost. Kun joku vanha ystävä, jonka nimeä iäkäs rouva ei enää muistanut, kävi muistisairaansa henkilön kanssa ulkona pienellä hitaalla kävelyllä, niin epävarmoin askelin kulkeva yksinäiseksi usein itsensä tuntenut rouva saattoi miltei joka askeleella sanoa: "Isä, älä anna minun kaatua." Ne, jotka pienillä ulkoiluhetkillä kuulivat

rouvan näin sanovan, arvelivat, että rouva ulkona ollessaan muisti lapsuudestaan oman isänsä, joka oli saattanut jäädä pysyvästi rouvan mieleen vaikka siksi, että oli pitänyt lastaan kädessä, kun he kävelivät ulkosalla kymmeniä vuosia aikaisemmin. Usein on niin, että vanhat asiat pysyvät muistiltaan heikkojen ystäviemme mielissä pisimpään.

Eräänä päivänä tuon rouvan aikuinen poika kuitenkin oivalsi, ettei hänen äitinsä puhunut ulkosalla omalle edesmenneelle isälleen, vaan hän puhui taivaalliselle Isälleen. Rouva oli kristitty ja elämänsä varrella hän oli usein ollut vaikeissa tilanteissa, joissa hän oli rukoillut Jumalalta apua keskellä vastoinkäymisiä ja huolia. Tästä tavasta oli tullut hänen toinen "luontonsa", kuten joskus sanotaan.

Mitä sinä, hyvä lukijani, arvelet muistavasi elämässäsi pisimpään. Tiedän, että tähän ei kukaan pysty antamaan varmaa vastausta. Mutta oletan, että mikäli asiaa hetken miettii, ajatuksiin tulee ainakin sellaisia asioita, joita ei usko loppuun saakka muistavansa. Pisimpään mielessä säilyvien asioiden joukossa tuskin ovat sellaiset (joskus tärkeinäkin pidetyt) asiat kuin koulun päästötodistuksen keskiarvo, työnhaussa käytettyjen ansioluetteloiden sisältö tai vaikka eläkevakuutusyhtiön nimi. Pisimpään mielessä pysyvien asioiden joukossa tuskin monilla on työelämässä saadun kuukausipalkan suuruus tai kunniamerkki, joka annettiin pitkäaikaisesta palvelusta.

Jos on mahdollista, että ystävien ja jopa läheisten olemassaolo häviää muistista, niin tuskin mikään keskiarvo tai palkkasumma on sen arvoisen, että se säilyisi muistissa, kun sen toimintakyky alkaa rajautua.

Mikä sinun elämässäsi, kaikkien suojakerrosten sisäpuolella, voisi aidosti olla sinulle muuta tärkeämpää? Mikä sinun sydämellesi, niin kuin sanomme, mikä sydämesi syvintä ydintä ajatellen, on oleellisinta?

Kun sodan jälkeen tunnetuksi tullut saksalainen pastori Dietrich Bonhoeffer vankilassa odotti kuolemantuomionsa täytäntöönpanoa, hän vastasi kysymykseen siitä, mikä hän ytimeltään oli, kirjoittamalla runon nimeltä "Kuka minä olen? Runo polveilee alussa erilaisiin suuntiin, mutta lopussa hän kirjoittaa:

Kuka minä olen?

Minun ajatusteni harhailevat kysymykset pilkkaavat minua. -

*Kuka tahansa minä olenkin,
sinä tiedät, oi Jumala,
että minä olen sinun!*

Bonhoefferin tavoin taidamme olla epävakaita, ajatuksissamme sinne tänne kulkevia, kuolemaamme asti. Jos muistimme hiipuu kohti loppua, ajatuksemme kenties hidastuvat ja hapuilevat vähemmän asioita sieltä ja tuolta. Oleellista on, mikä meille on tärkeintä, mikä on "ydinasiamme" niin kauan kuin jotakin kykenemme ajattelemaan.

Aiemmin mainitsin iäkkäästä rouvasta, joka oli unohtanut naapureitensa ja omaistensakin olemassaolon. Mutta kun ulkona oli se vaara, että hän voisi kompastua ja kaatua, hän tunsu turvattomuutta ja avuttomuutta. Se ajatus oli hänen sydämensä ytimessä. Ja sellaisen ajatuksen tullessa hän oli elämänsä aikana tottunut turvaamaan Jumalaan. Hänen sydämensä ytimessä oli tapa kertoa huolensa Jumalalle, jota hän kutsui Isäkseen. Sama avuttomuus ja samalla luottamus Jumalaan näkyy Bonhoeffer runon lopussa sanoissa: "Kuka tahansa minä olenkin, sinä tiedät, oi Jumala, minä olen sinun."

Vaikka sinä (ja minä) et enää muistaisi edes sitä, kuka sinä itse olet, niin Jumala tietää kuka olet, mitä olet, missä olet ja että tarvitset hänen pelastustaan. Kaiken muistamisen muuttua lopulta pelkäksi pimeydeksi, jossa yksikään ajatus ei kulje, Jumala on valkeudessa, hän tietää kaiken ja hän kutsuu sinut ulos haudasta niin kuin hän kutsui Poikansa haudasta iankaikkiseen elämään. Hän on Jumala, joka sen tekee.

SUOMEN EVANKELIUMIKOULU

EVANKELIUMIN OPINTOYHDISTYS RY

Postiosoite: Uudenmaankatu 68 A 21, 05380 Hyvinkää

Puhelin, toimisto: (019) 41 42 43

Sähköpostiosoite: liisa.malk@evankeliumikoulu.fi

Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk, (019)414243.

ARMO RIITTÄÄ -LEHDEN TILAUKSET: tilaus@nakokulma.info - postitse: Näkökulmajulkaisut, Viskurintie 7, 37500 Lempäälä. (Tarkemmat tiedot sivulla 2).

EVANKELIUMIKOULU NETISSÄ

Evankeliumin opintoyhdistys ry:n ja Suomen evankeliumikoulun kotisivut internetissä osoitteessa www.evankeliumikoulu.fi

Netissä on mm. yli 200 raamattuluentoa luettavissa ja kuunneltavissa.

Kaikki aiemmin julkaistut Armo riittää -lehden numerot ovat luettavissa lehden arkistossa Evankeliumikoulun sivuilla www.evankeliumikoulu.fi

Postimyyntimme

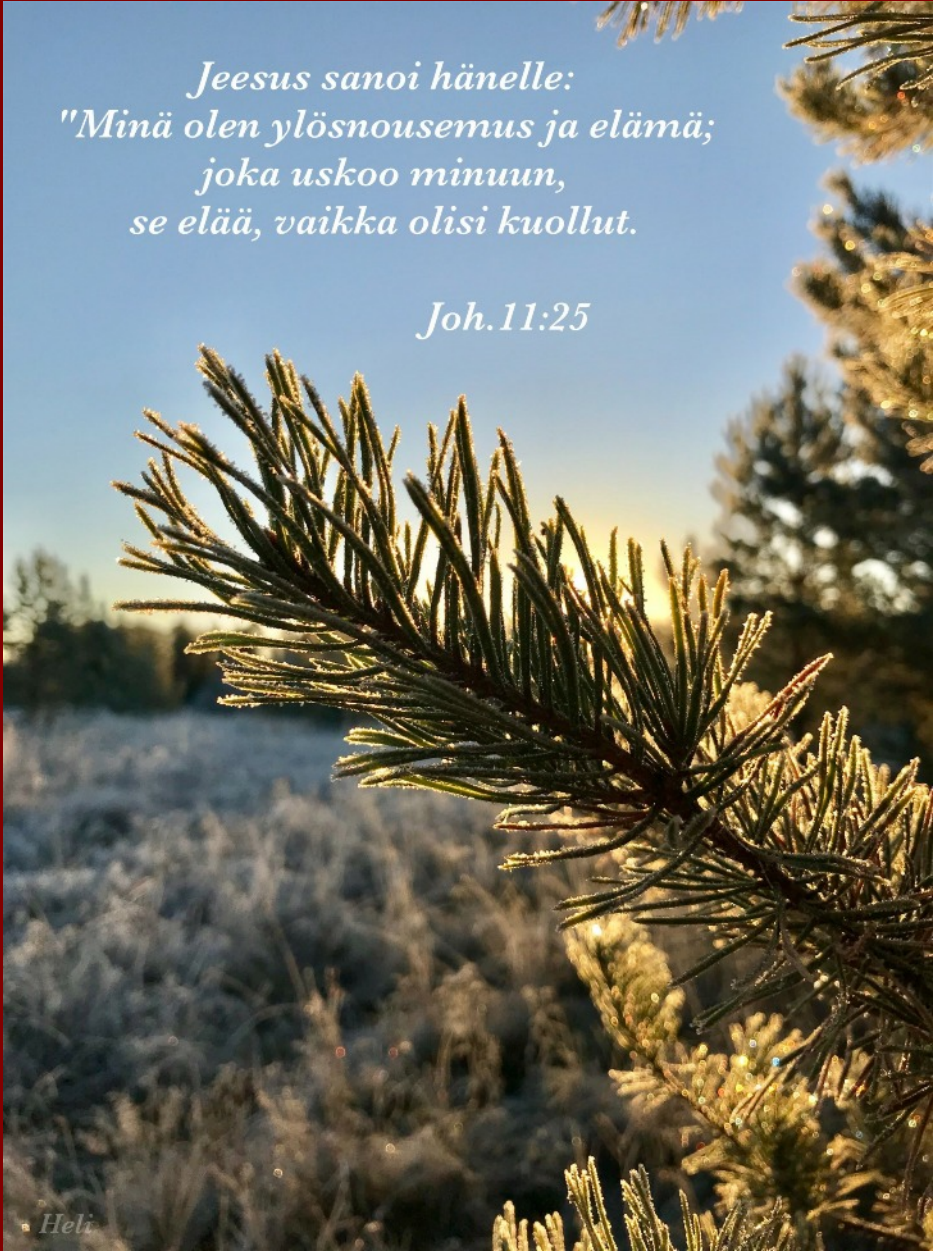
Hyviä kirjoja sekä CD:lle tallennettuja raamattuluentoja postimyyntimme kautta. Pyydä luettelo.

Tilaukset: liisa.malk@evankeliumikoulu.fi

**Kiitämme kaikkia, toivotamme rauhallista joulua
ja siunattua uutta vuotta**

Per-Olof ja Liisa Malk

*Jeesus sanoi hänelle:
"Minä olen ylösnousemus ja elämä;
joka uskoo minuun,
se elää, vaikka olisi kuollut.*

Joh.11:25